

bpost

PB-PP | B-35036
BELGIE(N) - BELGIQUE

Afgiftekantoor 9450 Haaltert

Daens vandaag

Priester Daensfonds vzw

P.16

Priester Daenscollege - Priester Daensprijs 2023

Opinieblad voor een warme samenleving

Tijdschrift van het Priester Daensfonds ■ 47de jaargang nr. 3 - 2023 ■ Driemaandelijks tijdschrift
Toelatingsnummer 3775 ■ Erkenningsnummer P4A8022 ■ Afgiftekantoor: 9450 Haaltert
Verantwoordelijke uitgever: Vicky De Wolf, Middelkouter 68, 9450 Haaltert

AGENDA

2023

•
STOP DE ARMOEDE

Aalst, zaterdag 14 oktober 2023,
15u tot 16.30u Grote Markt

•
**HERDENKING AAN HET GRAF VAN
ADOLF EN PIETER DAENS**

Aalst, woensdag 1 November 2023

•
PRIESTER DAENS VREDESLOOP 2023

Aalst, zondag 3 december 2023,
start en aankomst op Schotte

2024

•
DAENSDAG 2024

Aalst, zondag 2 juni 2024

•
**KRANSNEERLEGGING
AAN HET DAENSMONUMENT**

Aalst, Werfplein, vrijdag 14 juni 2024
om 15 uur

•
**9DE POËTISCH-MUZIKAAL
DAENSMOMENT**

Aalst, Sint-Annakerk, zondag 23 juni om 16 u

Colofon

Socioculturele vereniging

PRIESTER DAENSFONDS vzw

Maatschappelijke zetel:

Meuleschettestraat 30, 9300 Aalst

Correspondentie-adres:

Middelkouter 68, 9450 Haaltert

E-post:

info@daens.org

Website:

www.daens.org

Leden Bestuursorgaan:

Stephan Beeckman (ondervoorzitter), Charlotte Braeckeveldt, Annemie Charlier, Peter Dauwe, Wouter De Bruyne (bestuurder), lieve De Geyter (secretaris/verslaggever), Geertrui De Kegel, Joris De Kegel (penningmeester), Carolien De Neef, Willy De Turck (erevoorzitter), Marianne De Turck (bestuurder), Vicky De Wolf (voorzitter), Erik D'Hondt, Luc Geeroms, Jef Keymeulen, Rob Librecht, Wilfried Lissens, Eric Meersseman, William Minnaert, Pieter Stevens, Patrick Vandeveld (bestuurder), Hugo Van De Voorde, Johan Van de Winkel (communicatie), Karel Van den Bossche, Marie-Anne Van Der Biest, Luc Van Der Helst, Ludo Van Der Maelen (bestuurder), Johan Velghe, Johan Versteijhe en Freddy Wynants.

Lidmaatschap & jaarlijkse bijdrage

rekeningnummer:

IBAN **BE40 7370 2745 3063** - BIC **KREDBEBB**

jaarlijkse bijdrage:

15 euro (7,50 euro scholieren en studenten);

25 euro ereleden en openbare besturen;

50 euro beschermende leden.

Verantwoordelijke uitgever:

Vicky De Wolf,

Middelkouter 68, 9450 Haaltert

0485/79 24 91, e-post: vicky.dewolf@hotmail.com

Hoofdredacteur:

Wouter De Bruyne,

053/77 01 45, e-post: wouter.debruyne@skynet.be

Redactie:

Wouter De Bruyne, Vicky De Wolf, Jean Paul Van Bendegebem, Paulette Looze, Luc Van Der Helst, Ludo Van Der Maelen, Pieter Bauwens, William Minnaert, Marianne De Turk, Anne Van Daele, Jean-Paul van der Poorten en Joris De Kegel schreven de bijdragen in dit nummer.

Illustraties & foto's:

Archief Priester Daensfonds, Wouter De Bruyn en Joris De Kegel brachten de illustraties & foto's aan.

Opmaak:

Gerlinja deed de lay-out.

Privacyregelgeving:

Comform aan de privacyregelgeving worden de persoonsgegevens verbonden aan het lidmaatschap uitsluitend aangewend voor de toezending van de periodiek 'Daens Vandaag', uitnodigingen voor activiteiten en nieuwe publicaties van het Priester Daensfonds vzw. Deelname aan activiteiten houden de toestemming tot publicatie in van actie- en groepsfoto's van deze activiteiten. U kunt te kennen geven niet op gepubliceerde foto's voor te komen.

Daens vandaag

Beste lezer,

In wat voor wereld leven wij?

Is er nu echt geen goed nieuws meer te brengen?

Het journaal en de kranten worden overheerst door negatieve berichtgeving.

*Overstromingen, hevige bosbranden, hittestatus, allesvernietigende stormen, grote droogte,
... wijzen op de penibele staat van het klimaat.*

*Daarnaast zijn er de aanhoudende wereldconflicten, de migranten – verdrongen of uitgespuwd,
de ravage veroorzaakt door de drugseconomie wereldwijd ...*

En toch ... toch zijn er ontelbaar vele mensen die elke dag opnieuw vechten voor verbinding.

Toegewijden en vrijwilligers in alle soorten ...

*Mensen die het beste van zichzelf geven om het tij te keren,
om de negativiteit om te buigen, om deze wereld goed te maken,
door te werken aan verbinding tussen mensen, tussen volkeren
en met Moeder Aarde, ons gemeenschappelijk huis.*

*Het zijn deze mensen die wij hier in dit tijdschrift willen vernoemen,
bewonderen en spreekwoordelijk in de bloemetjes zetten.*

Zij zijn de steunpilaren van onze samenleving.

Zij zijn de lichtpunten in deze wereld.

Zij brengen hoop waar wanhoop heerst.

Waar tweedracht leeft zoeken zij verbinding.

*Gelukkig zijn zij er nog, deze bruggenbouwers en vredebestichters.
Zij geven mij moed, om elke dag verder te doen, en mee te werken
aan die wereld waar ook priester Daens van droomde.*

BEDENKINGEN VAN EEN ALERTE DAENSIST

Half oogst, we kijken uit naar een weekje vakantie, gekleurd door wandeling, cultuur, zon, een festival en een hart zonder zorgen.

Tot ik 's morgens de radio aanzet. En dan verdwijnen de illusies en verschijnt het doemdenken. Ik weet niet meer welk seizoen het is, we worden geteisterd door bosbranden en overstromingen, en 's avonds zien we op T.V. hallucinante beelden uit Philadelphia met mensen die door een goedkope drug zijn omgetoverd tot levende lijken. We kunnen onze ogen niet geloven. Dit is erger dan de meest surreële nachtmerrie. Dit is vandaag.

Maar na enkele dagen komt het bericht binnen dat het hoofd van de Wagnergroep Jevgeni Prigozjin samen met zijn omgeving in een vliegtuigongeval is omgekomen. Alle insinuaties of bewijzen gaan in de richting van Poetin die nog met hem een rekening te vereffenen had en die in het verleden al had bewezen tegenstanders te doen verdwijnen door ze te vergiften of per ongeluk uit een verdieping in een buitenlands gebouw te doen vallen. Intussen speelt hij in de media de rol van de vermoorde onschuld en verandert zijn ijzige tronie zowat in tranen. Een komediant of iemand die stilaan geïsoleerd geraakt ?

Maar hoe was het gisteren ? Sluimerde daar iets dat daartoe aanleiding gaf ? Ja, want we zijn niet blind. Eens te meer heeft in de buurt van Griekenland een scheepsramp plaats met een overvolle boot met drenkelingen die tegen betaling van een hoge prijs en niet zonder risico op zoek zijn naar een veilig plekje. Onze politici discussiëren, maar vergeten de wortel van het probleem aan te pakken, de mensenhandelaars die gewetenloos het grote geld binnenrijven. En lager dan mensenhandel kun je toch niet vallen.

In Parijs en andere grote Franse steden komt het na het neerschieten van een jongen door

een politieman tot zware rellen met brandstichting, kat-en-muisspel en plundering tot gevolg. Het beste protest zou een stille mars zijn, maar daarvoor kan je op relschoppers niet rekenen en evenmin op overleg. Maar waar is het gezag van de ouders heen ? En vergeten we ook de achtergrond van sommigen niet:: discriminatie, werkloosheid, armoede en geen hoop op uitzicht.

Ik begrijp niet waarom er zoveel agressie is: in het verkeer, in bus en tram, plekken waar jeugdbendes doelloos samentroepen, op en rond voetbalvelden, maar ook op school waar kinderen worden gepest en op de sociale media die bol staan van karikaturen, nepnieuws en frauduleuze praktijken.

Ik begrijp niet dat zoveel miljoenen mensen zich hebben vergaapt aan het ziellose Eurosongfestival waar van muziek en zingen geen sprake meer is. Je zou het decadent kunnen noemen, maar dan valt er een banvloek op je hoofd.

Ik begrijp de verontwaardiging van heel wat mensen over de (te) lichte straf die de Reuzegommers kregen in het proces over de doop en de dood van Sanda Dia. Maar ouders viseren die daar niets mee te maken hebben leunt aan bij het motto "oog om oog" en dat hoort niet in een beschaafd land. Maar anderzijds gaat het over zogenaamde intellectuelen die actief hebben deelgenomen of passief hebben toegekeken hoe gruwelijk die jongen stierf. En daar bestaat geen excuus voor. Conclusie: schaf dat absurde ritueel af.

Ik begrijp niet dat autocraten (en hun aantal neemt toe) geen greintje respect meer hebben voor de scheiding der machten, de belangrijkste pijler van de democratie. Poetin is dat vergeten, want in Afrika zijn rijke grondstoffen te vinden en dan verdwijnen de mensenrechten. Trump is een beroepsleugenaar, vergeet dat justitie autonoom moet oordelen en wint daardoor - hoe paradoxaal ook - aan populariteit en stemmen.

Over naar de binnenlandse politiek die wordt overschaduwd door de verkiezingen van 2024. De drang naar profilering neemt toe, de traditionele partijen voelen het verschuiven naar polarisering en er komen nachten met lange messen. Zoals het ontslag van Herbert Lachaert bij de Open-

VLD. Maar er is meer.: kapitale problemen zoals het stikstofakkoord in Vlaanderen en de fiscale hervorming op federaal niveau zitten muurvast. De eeuwige dwarsligger, meneer Bouchez van het MR doet zijn uiterste best om de regering te gijzelen en premier De Croo tracht met een advertentie in de media te bemiddelen, maar schijnbaar vergeefs.

En toch ligt er nog heel wat moeilijk werk op de plank zoals de crisis rond Delhaize, Ryan Air, het bezoek van de burgemeester van Teheran, de hoofdstad van een land dat lak heeft aan mensenrechten, de vervuiling rond Zwijndrecht, de Bpost-affaire, de halsstarrige houding van de banken die hun trouwe klanten amper een procentje gunnen, de grijze zone waar influencers en lobbyisten actief zijn, waar van transparantie geen sprake is en waar evenveel achterpoortjes als deuren zijn, en in de eerste plaats de zorgsector die lijdt onder de werkdruk en een personeelstekort.

Het onderwijs blijkt een heikel en complex probleem. Een belangrijk aspect is dat zoveel jonge, gedreven creatieve mensen worden afgeschrikt door regeltjes, gebrek aan ademruimte en vooral totaal overbodige paperassen.

Bovendien heeft minister Weyts het licht gezien en komt hij met een voorstel om gespecialiseerde leerkrachten (wie zijn dat ? en welke norm hanteert men daarbij ?) een maandelijkse premie extra te betalen. Een beter idee om in de leraarskamer tweedracht en afgunst te creëren kan je je niet inbeelden. En de klaagzang over het gebrek aan lezen klopt, maar doe iets aan de vluchtigheid van de beeldcultuur en de games die vaak gewelddadig zijn. En ligt men in het onderwijs nog altijd niet wakker van het vooruitzicht dat veel leerkrachten, in dit geval 37%, het na vijf jaar voor bekeken houden ?

Ik heb weinig benul van Woke dat vaak omstreden is, ik heb geen volgers op Instagram en Facebook en sta vooral huiverig tegenover de Artificiële Intelligentie die eens te meer na Nobel en Oppenheimer bewijst dat het menselijke verstand tot heel veel in staat is (ik denk in dit geval aan de geneeskunde), maar dat de wijsheid die corrigeert te laat of niet volgt. En dat met alle gevolgen van dien zoals

Wouter De Bruyne

het verfraaien van een vers of het vervormen van een menselijk silhouet. Maar ik vermoed dat niemand onder ons een robot wenst te worden.

Wat voorafgaat is niet van aard om optimistisch of euforisch te worden. En toch blijven we hoopvol. Ik denk daarbij aan de talloze vrijwilligers in de gezondheidscentra, de mantelverzorgers, de straathoekwerkers, en de mensen met een luisterend oor en een helpende hand. Ik citeer uit deze groep, maar erken dat er duizenden anderen zijn, enkele mensen die door hun consequente houding of als een vervelende horzel een rimpel hebben veroorzaakt

Zoals onze eigen priester Daens die het opnam tegen de uitbuiting van arbeiders, boeren en kinderen, door de Kerk werd verketterd, maar zijn geweten bleef volgen.

Zoals de Gentse dokter Reginald Moreels, die mee aan de basis ligt van Artsen zonder grenzen en die in Congo als chirurg onverstoorde verder werkt. En zoals bisschop Gaillot van Evreux die voor een paar maand overleed, maar ons wakker schudde met zijn motto : **“Indien de Kerk niet dient, dient ze tot niets.”**

WAT IS ER SOCIAAL AAN SOCIALE MEDIA?

Mag ik openen met een bekentenis? Behalve Facebook blijf ik weg van de zogenaamde sociale media en dan nog gebruik ik het vooral als een kanaal voor aankondigingen van bijvoorbeeld lezingen. In de vorige zin heb ik bewust “zogenaamde” gebruikt omdat er iets heel vreemd is met die omschrijving: sociale media (wat ik verkies boven “social media”, op zijn Engels uit te spreken). Omdat, als je er even bij stilstaat, er een denkfout wordt gemaakt.

Media veronderstellen een kanaal van welke aard ook en een kanaal heeft aan beide uiteinden een mens zitten, aan de ene kant diegene die zendt en aan de andere diegene die ontvangt. Wat betekent dat een medium op zijn minst twee mensen veronderstelt en dus zijn alle media sociaal. Of, anders gezegd, het woord “sociaal” is hier een pleonasme, zoals een grote reus of een ongetrouwde vrijgezel. Maar het lijkt mij duidelijk dat men dat niet bedoelt. Je hebt, als ik het zo mag uitdrukken, sociaal en sociaal. Wat men beweert is dat media zoals tv, radio of krant niet “echt” sociaal zijn omdat ze maar in één richting communiceren.

Je kijkt naar de tv, je luistert naar de radio, je leest de krant maar je bent passief. Je neemt de informatie in jou op en meer gebeurt er niet. Terwijl het bij sociale media vandaag gaat om een verkeer in beide richtingen. Maar wat betekent dat? Stel: persoon A stuurt een berichtje via Whatsapp naar persoon B en B reageert meteen. We hebben dus twee berichtjes kort na elkaar maar bij het eerste bericht is A de zender en B de ontvanger en bij het tweede bericht draaien de rollen om. Verkeer in twee richtingen betekent dus eigenlijk een snel op elkaar volgend verkeer in één richting. Hier klopt iets niet.

Wanneer we vroeger telefoneerden met elkaar, via wat vandaag een “vaste” lijn wordt genoemd, dan deden we toch precies dat? Maar niemand die vandaag op het idee zou komen om de telefoon als een sociaal medium te beschouwen. Nochtans was het dat heel zeker. Tenzij men meent dat het sociale gelegen is in het feit dat de berichten niet exclusief van persoon naar persoon worden gestuurd maar wel in de aanwezigheid van een groep mensen. De analogie met de telefoon even aanhoudend, zou het erop neerkomen dat ik bel naar een vriend en dat wie zin heeft kan meeluisteren, meer zelfs, kan tussenkomen. Om een concreter beeld voor ogen te hebben, stel je een café voor waarin alle aanwezigen niet alleen met elkaar praten maar met iedereen. Hopeloos probeert men alle gesprekken te volgen, hier tussen te komen, daar iets uit te roepen, dat alles zo snel en zo luid mogelijk ... we hebben daarvoor een zeer mooi woord aan het Grieks ontleend: een kakofonie.

Jean-Paul Van Bendegem,

geboren te Gent op 28 maart 1953 is licentiaat in de wiskunde en doctor in de wijsbegeerte. Thans is hij emeritus professor aan de Vrije Universiteit Brussel. Voorheen was hij buitengewoon hoogleraar aan de Vrije Universiteit Brussel voor de vakken logica en wetenschapsfilosofie en deeltijds gastprofessor aan de Universiteit Gent. Van 2005 tot en met 2009 was hij decaan van de Faculteit Letteren en Wijsbegeerte aan de VUB. Naast zijn lesopdracht was hij tevens directeur van het Centrum voor Logica en Wetenschapsfilosofie waar een twintigtal onderzoekers aan verbonden zijn en was hij uitgever van het logica-tijdschrift “Logique et Analyse”.

Ziedaar meteen de fundamentele reden waarom ik wegblijf van sociale media want een kakofonie kan misschien wel amusant zijn op het ogenblik zelf maar met een sociale interactie tussen mensen heeft het weinig of niets te maken. Vooral het ogenblikkelijke vind ik ronduit vreselijk om vele redenen maar bovenal omdat men zijn medemens niet meer ernstig neemt. Ik ga er nog altijd vanuit dat, als iemand iets zegt, hij of zij daarover heeft nagedacht en dat derhalve ik zijn of haar woorden dien te wikken en te wegen om tot een antwoord te komen.

Zo bekeken gaan ernst en tijd samen en vroeger hadden we een schitterend, maar helaas vandaag zo goed als verlaten systeem uitgedacht om aan die vorm van sociaal zijn een uitdrukking te geven: een brief schrijven. Mag ik eindigen met een bekentenis: ik doe het nog, helaas veel te weinig.

■ Jean-Paul Van Bendegem

PATER POL 50 JAAR PRIESTER

Pater Pol is met pensioen, maar werkt toch nog altijd verder in de geest van de Kapucijnen met inzet voor minder bedeeden, eenvoud en broederschap. Ik wil immers onder de mensen blijven, zegt hij, en zonder grenzen. Hij heeft een rijk leven achter de rug en werkte o.m. acht jaar in Pakistan.

Paul Segers werd geboren op 7 september in Hamme-Zogge. Voor zijn priesterwijding keren we terug naar 1963 in Izegem, waarna hij godsdienstleraar en surveillant werd in het Sint-Laurentiusinstituut in Aalst, wat later het Sint-Jozefscollege aan de Kapucijnenlaan zou worden.

Op vrijdag 14 juli 2023 werd hij om zijn vijftig jaar priesterschap in zijn kerk gehuldigd met een plechtige mis opgedragen door onze deken E.H. Hans Vandenholen. gevolgd door een receptie, omringd door warme vrienden. Pater Pol was gewoon omdat hij ongewoon was. Zo zei hij: "Ik heb een grote mond, maar een klein hartje" en af en toe kwam hij met een plotse inval voor de dag toen hij beweerde een supporter van Greg Van Avermaet te zijn. Zo was hij : recht voor de vuist en met open armen. Laat hij nog lang onder ons blijven, want we zouden hem missen"

■ Joris De Kegel

IN MEMORIAM

Jan Caudron, een bekend Aalsters politicus

Op 27 mei jongstleden overleed op 86-jarige leeftijd Jan Caudron. Hij was in Anderlecht geboren op 13 januari 1937 en studeerde eerst aan het Aalsters St.Jozefscollege en later in Leuven af als licentiaat lichamelijke opvoeding en gegradueerde in de kinesithérapie. Hier beleefde hij van dichtbij de eerste strijd voor Leuven Vlaams. Beroepshalve was Jan Caudron sportleraar en medewerker in een farmaceutisch bedrijf.

Op 11 oktober 1964 werd hij voor de eerste maal verkozen als Volksunie gemeenteraadslid van (klein) Aalst. Hij was toen met zijn 27 jaar het jongste raadslid. Dit mandaat was meteen de start van een lange politieke carrière. Zo was hij van 1965 tot 1990 Aalsters gemeenteraadslid en in 1965 werd hij eveneens provincieraadslid wat hij bleef tot in 1974. Na de fusie van gemeenten, waartegen hij zich steeds verzet had omwille van het teloorgaan van de identiteit van de deelgemeenten, werd hij begin 1977 schepen van onderwijs, cultuur en toerisme in de stad Aalst. In april van hetzelfde jaar werd hij voor het eerst verkozen als kamerlid en dit betekende meteen zijn ontslag als schepen. Velen begrepen niet waarom hij weigerde te cumuleren. Hij bleef lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers tot in 1995, waar hij ook lid was van de commissie voor Volksgezondheid en Leefmilieu. Terzelfdertijd

werd hij van oktober 1980 tot mei 1995 lid van de Cultuurraad zowat de voorloper van het huidige Vlaams Parlement.

Aalst

In de Aalsterse gemeenteraad ontpopte hij zich snel tot een zeer dynamisch oppositieraadslid met tal van voorstellen zoals het toevoegen van fluor in het drinkwater of het rookverbod in de raadszaal. Ook de jackpot of zogenaamde éénarmige bandiet werd dank zij hem op het Aalsters grondgebied verboden. Hij was blij met het verbod op motorcrossen in Baardegem en het sluiten van de asfaltplant aan de Zeebergbrug. Ook verzette hij zich steeds tegen het doortrekken van de ringlaan door de Osbroek. Vanwege de Persbond kreeg Jan Caudron trouwens tweemaal de Sinaasappelprijs.

Met zijn partij heeft hij twaalf jaar in de meerderheid gezeten. Maar hijzelf heeft altijd verklaard dat hij zich beter voelde in de oppositie. Vooral met de politieke benoemingen had hij het moeilijk.

In 1992 diende Caudron de gemeenteraad in Aalst te verlaten, officieel omwille van het feit dat hij ondertussen geruime tijd in Erpe-Mere woonde maar volgens anderen betrof het een wraakneming door de toenmalige meerderheid omdat hij de OCMW-voorzitter Eddy Dierickx (SP.A) te hard had aangepakt.

Jan Caudron werd in 1994 gemeenteraadslid in Erpe-Mere, waar hij in 2001 zijn 36-jarige politieke carrière beëindigde. Ondertussen werd hij lid van de NVA, waar hij deel uitmaakte van het partijbestuur en de partijraad. In 2015 beëindigde hij zijn functies binnen de NVA en nam hij afscheid van de politiek.

Daensist

Jan Caudron was de zoon en kleinzoon van Daensisten en beschouwde dit als één van de belangrijkste redenen om aan politiek te doen in de overtuiging dat de politiek in dienst moet

staan van de gemeenschap en niet andersom. Als vooruitstrevend Vlaams-nationalist voelde hij zich verplicht om machtsmisbruik te bekampen en de zwakkeren te verdedigen ook als het moeilijk wordt. Hij verzette zich steeds tegen diegenen die misbruik maakten van hun macht.

Hij maakte naam als iemand met een grote dossierkennis en met rechtlijnige standpunten. Zo heeft hij vb. steeds gevochten tegen zwarte dokterslonen, voor betere patiënten rechten en voor de volksgezondheid en het leefmilieu in het algemeen. Hij verklaarde zelf nooit toegegeven te hebben aan plat electoralisme of populariteit.

■ Luc Van Der Helst

DE ROOT VAN DRIE

“**De Root van Drie**”, een jeugdroman van Ludo Van Der Maelen waar historische feiten en fictieve, fantasievolle gebeurtenissen met mekaar aan de haal gaan. *Aalst, einde 19de eeuw. Een beluikje leunend tegen katoentwijnderij” de Kapitantjes*. In één van de drie huisjes ervan woont de familie De Coninck, “de Keninkskes”. Wisken en Waar met hun vijf kinderen, waarvan Remi en Nel de oudsten zijn. Ze ondergaan het armoedig leven van zovele arbeidsfamilies in de textielstad aan de Dender. Als Remi met zijn beste vriend toevallig in de drukkerij van Pieter Daens op Chipka aanbeldt, krijgt hun leven een plotse wending.

Uitgave van het Priester Daensfonds vzw.

Verwacht in het najaar • Voorintekening: 20 euro

Secretariaat Priester Daensfonds: secpriesterdaensfonds@telenet.be

Auteur: ludovandermaelen@gmail.com

“Woorden slapen diep, als ze niet gelezen worden.”

Dit vers van Bart Moeyaert is het thema van een interactieve lezing die ik dit schooljaar zal houden in allerhande scholen van de eerste graad van het middelbaar onderwijs met de “Root van Drie” als rode draad.

IN MEMORIAM

Georgette De Kegel, een flamingante op de barricaden

Op 31 juli 2023 overleed in het ASZ te Aalst Georgette De Kegel, gewezen volksvertegenwoordiger voor de Volksunie (1974-1977) en gemeenteraadslid in Ninove (1976-2012). Met haar verdwijnt opnieuw een Vlaams-nationalistische coryfee uit de Denderstreek van het strijdtoneel.

Vroege jaren

Georgette werd geboren in 1937 en groeide op te Kerkken (nu deelgemeente van Haaltert) waar haar vader Frans De Kegel oorlogsburgemeester was. Na de oorlog werd hij gevangengezet met als gevolg dat het gezin met twee kinderen armoede kende en op hulp van familie en vrienden moest rekenen. Vader Frans (Suë) De Kegel was een voorbeeld voor Georgette. Zijn daensistische visie en zijn inzet voor zijn dorpsgenoten tijdens de oorlogsperiode wakkerde het sociaal engagement bij zijn dochter aan. De naoorlogse gebeurtenissen sterkten haar ook in haar Vlaams-nationale overtuiging en haar groot rechtvaardigheidsgevoel.

Ze trouwde met René Martens en bouwden een woning in Ninove, samen kregen ze twee kinderen, Geert en Ann. Haar kinderen getuigen over een gelukkig huwelijk en een

fijne gezinssituatie, ondanks het harde werken en de vele uithuizigheid van hun moeder. Daarbij kon Georgette altijd rekenen op haar man die toen reeds, in een tijd waarin dit nog niet vanzelfsprekend was, heel wat zorgtaken in het gezin opnam. Na een aantal jaren in loondienst te hebben gewerkt stampte ze in Ninove het bloeiende Argenta zakenkantoor Martens-De Kegel uit de grond.

Politieke loopbaan

Reeds als jonge vrouw engageerde Georgette zich in de Vlaamse beweging door haar lidmaatschappen van onder meer de VTB, TAK en het Davidsfonds en als mede-oprichtster van het Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen. Zij was stichtend bestuurslid van de Volksunie-afdeling Ninove en was voor het eerst kandidaat op de Volksunielijst voor de gemeenteraadsverkiezingen van 1970 in Ninove. In 1974 werd ze eerder onverwacht verkozen voor de Kamer van Volksvertegenwoordigers voor het arrondissement Aalst, een mandaat dat zij vervulde tot 1977, en maakte ze deel uit van de Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap.

In 1976 werd ze verkozen als gemeenteraadslid in Ninove en bleef onafgebroken zetelen tot in 2012. In 1995 werd ze voorzitter van de sociale huisvestingsmaatschappij Ninove Welzijn waar ze een tot op vandaag onuitwisbare indruk heeft nagelaten omwille van haar inzet voor de minderbegoeden uit onze samenleving.

Harde bolster, zachte pit

Een harde tante zo wordt Georgette steevast genoemd en dat was ze ook als het op principes aankwam. Zij kon zich door deze opstelling ook rechthouden binnen de mannenwereld die de politiek in de jaren 70, 80 en 90 nog was. Ze was rechtlijnig en nam geen blad voor de mond om haar ideeën te verdedigen, om onrecht aan te klagen of om mistoestanden aan het licht te brengen. Klinkt het niet dan botst het wel, maar gehoord werd ze.

Zij was oplossingsgezind ingesteld maar zij schuwde de barricaden en de confrontatie niet, getuige daarvan de talrijke betogingen voor de Vlaamse zaak waaraan zij deelnam en die niet altijd zonder slag of stoot verliepen.

Tegenover deze harde, koppige politica stond een begripvolle, sociaal-bewogen vrouw die in de bres sprong, niet alleen voor Ninovieters maar voor allen die het moeilijk hadden, ook voor politieke vluchtelingen. Iedere instantie in Ninove zal zich Georgette herinneren als de niet-aflatende ongeduldige vrouw die persoonlijk dossiers kwam bepleiten om mensen te helpen.

Ontroerend afscheid

Georgette was een gelovige vrouw. Haar afscheidsplechtigheid had ze – hoe kan het ook anders – zelf minutieus uitgewerkt. De Abdijkerk in Ninove, waar ze regelmatig een kerkdienst bijwoonde, of zomaar eventjes langs ging, was een waardige plek om haar de laatste eer te betuigen. Op haar eigen verzoek werd de dienst opgeluisterd door het Ninoofse Sint-Corneliuskoor dat liedjes bracht die Georgette zelf had uitgekozen, van een zodanige eenvoud en schoonheid dat menig zakdoek moest bovengehaald worden. Haar zoon Geert, pastoor Alexander, burgemeester Tania De Jonghe en NVA volksvertegenwoordiger Sarah Smeyers schetsten haar zoals ze echt was, vanuit diverse invalshoeken, als liefhebbende moeder, als gelovig mens, als harde politica, als vrouw met een gouden hart.

■ Paulette Looze

Beter dan twitter- en facebookberichtjes: lid/abonnee worden

U hebt het derde nummer van Daens Vandaag, jaargang 47, in handen, of u leest het op uw laptopscherm. De vernieuwing van het lidmaatschap/abonnement uit het oog verloren? Geen erg, pc-banking brengt snel de oplossing nabij. Schrijf meteen 15,00 euro (scholieren en studenten betalen 7,50 euro) over op rekeningnummer **BE40 7370 2745 3063** van het Priester Daensfonds vzw, Aalst. Nog geen abonnee? Schrijf het passende bedrag over op rekeningnummer **BE40 7370 2745 3063** van het Priester Daensfonds vzw, Aalst.

Uiteraard is een hoger bedrag overschrijven een te overwegen optie. Waarvoor dank.

Brieven aan Daens

Eerwaarde Heer Daens,

Moest dat zo vroeger? Eerwaarde Heer voor een priester? Ik ben nooit goed thuis geweest in het beleefdheidsjargon voor geestelijken dat halfweg vorige eeuw van kracht was. Vandaag zou ik schrijven naar een priester als:

Beste Adolf

Of als ik hem niet zo goed kende, misschien

Beste priester Daens

De tijden zijn veranderd. Priesters worden niet meer spontaan aansproken als 'Eerwaarde Heer'. Ze zijn ook in de beleefdheidsformules van hun voetstuk gehaald. Het is heel verleidelijk om te denken dat jij dat goed zou gevonden hebben. 'Een herder moet de geur hebben van zijn schapen' zei Paus Franciscus onlangs. Het is heel verleidelijk om te denken dat die paus je niet zomaar had weggestuurd. Hij lijkt het te begrijpen, priesters die het opnemen voor de armen, voor die mensen die in de maatschappij niet meetellen. Het is heel verleidelijk om te denken dat u het met die paus heel erg eens zou zijn, de manier waarop hij spreekt en schrijft over de wet van het geld bijvoorbeeld. Hij kiest als kerk niet de kant van de machtigen. Eindelijk. De tijden zijn gelukkig veranderd.

Weet je beste Adolf, we zijn slimmer geworden. We verstoppen onze uitbuiting beter, we hebben ze geëxporteerd. We hebben in onze tijd de armoede en de miserie zoals in jouw tijd in Aalst geglobaliseerd. Nu zijn het niet meer de mannen, vrouwen en kinderen van om de hoek die tegen een hongerloon werken ten bate van een rijke fabrieksbaas. Maar wel de mannen, vrouwen en kinderen van Bangladesh, Vietnam, Pakistan, ... zoveel landen ter wereld. Allemaal ten bate van grote internationale bedrijven die niks menselijks meer hebben, ze kennen enkel statistieken, niet de mensen die erachter zitten. Ze kijken enkel naar balansen en jaarresultaten en verplaatsen vlot hun fabrieken als wetgeving de winst te veel drukt. Op naar een ander land, met minder wetten, minder uurloon, langere werktijden. Er vallen, net als in uw tijd nog slachtoffers in slecht beveiligde fabrieken, maar dat zit ver weg ergens in de rubriek 'buitenland'. Als het al het nieuws haalt. En wij, rijke westerlingen zijn verslaafd geworden aan 'zo goedkoop mogelijk'. Niemand die zich de vraag stelt wie die kleren, schoenen en andere spullen maakt die ze hier verkopen voor een paar euro. Niemand die die verre anonieme arbeiders in de ogen moet kijken, die dag en nacht voor ons werken. Het is in zekere zin nog gesofisticeerder georganiseerd dan in jouw tijd. De bazen zitten ver weg van alle miserie, ver genoeg om de miserie te ontkennen. Die bazen hebben wel vaak nog de regering in hun zak. Sommige zaken veranderen nooit.

We zijn erin geslaagd om onze miserie te exporteren, zodat we er niet meer zo vervelend onverwacht mee geconfronteerd kunnen worden. Maar dat wil niet zeggen dat we hier in Vlaanderen (ook in Aalst) alles op een rijtje hebben. 175 jaar na je geboorte en 107 jaar na uw dood, zijn er nog altijd uitkeringen die onder de armoedegrens liggen. De kloof tussen arm en rijk groeit, niet alleen in de wereld, ook in Vlaanderen. Net zoals ook het aantal armen (dat heet nu 'mensen met een armoederisico') groeit, vaak alleenstaanden met kinderen. Ja ook nu nog zijn de kinderen het grootste slachtoffer. Sommige dingen veranderen nooit.

Solidariteit met wie het minder heeft, is nog altijd geen evidentie. In jouw tijd vonden de rijken het zinloos om iets te geven aan de armen 'ze drinken toch alles op' werd gezegd. In wezen is er aan die mentaliteit vaak niet veel veranderd. Excuses om niet solidair te hoeven zijn liggen voor het rapen, gelukkig zijn er bakens van hoop.

Want weet je, beste Adolf, er zijn mensen die jouw voorbeeld volgen, in Vlaanderen en in de wereld zijn er mensen die zich inzetten voor anderen. Mensen die armen het woord geven, hun voet zetten tegen het paternalisme. Er zijn mensen geïnspireerd door de medemenselijkheid, of die dezelfde oproep lezen in het Evangelie als jij. Jovel, die gezinnen in armoede een nieuwe kans geeft door hun schulden weg te nemen. Of zuster Jeanne Devos die het in India opneemt voor het 'huispersoneel' en net als jij ook de politieke weg kiest. Want als er iets is dat ik aan jou bewonder, is het niet alleen uw solidariteit, jouw zich laten raken door de miserie van een ander. Jij wou ook echt iets veranderen, je hebt geschopt tegen het systeem, met Bijbelse gedrevenheid en daarbij machtige vijanden gemaakt. Ze zijn er jou voor blijven achtervolgen, tot op je sterfbed. De kerk kan het mooiste, blijkbaar ook het slechtste uit een mens halen. Wij kunnen dat tegen elkaar zeggen, jij als priester, ik als gelovige, geëngageerde in de kerk en godsdienst- leraar. We weten waar het over gaat.

Beste Adolf, het belangrijkste houd ik voor het laatst. Ik schrijf je deze brief, niet louter uit bewondering. Ik schrijf je deze brief uit dankbaarheid. Nu, 175 jaar na je dood is je leven nog altijd een inspiratiebron voor velen. Je was je tijd vooruit. Je was een profeet, in de beste oudtestamentische traditie: je zei wat de machthebbers niet wilden horen, je bracht God aanwezig zoals Maria zong: 'Hij drijft uiteen wie zich verheven wanen, heersers stoot hij van hun troon en wie gering is geeft hij aanzien. Wie honger heeft overlaadt hij met gaven, maar rijken stuurt hij weg met lege handen.' (Lucas1, 51-53).

Had men jou op je sterfbed gezegd dat honderd jaar later de bisschop van Gent zou staan dringen om een mis op te dragen te uwer nagedachtenis, niemand had het geloofd. Bijna niemand kent nog de naam van de Bisschop van Gent in jouw tijd, laat staan dat hij iemand ter inspiratie is, maar jouw beeld hangt vandaag, uitkijkend over Aalst en omstreken. Je leven, werk en lijden zijn niet voor niets geweest. Priester Daens, , voorloper, profeet, kerkleraar. In de canon zal je niet worden opgenomen, maar bij het volk leeft je naam nog. Ik ben gerust, over 175 jaar zullen nog altijd mensen zich inzetten voor anderen. Ik besluit graag met de belofte dat ik altijd zal proberen één van die te zijn.

Ik zal proberen je oude spoor verder te trekken.

Vriendelijke maar ook eerbiedige groeten.

Pieter Bauwens

Pieter Bauwens

- Gent 18 februari 1974. Studeerde aan de KU Leuven Godsdienstwetenschappen en Communicatiewetenschappen. Na enkele jaren als journalist koos hij in 2003 voor het onderwijs, om in 2009 hoofdredacteur van het maandblad "Doorbraak" te worden en combineert dat met een deeltijdse opdracht als leraar godsdienst aan het V.T.I. in Dendermonde. Zijn aandacht gaat vooral naar politiek, religie en Vlaamse Beweging.

AALST, 3 SEPTEMBER 2023

CASA DEL MUNDO

De zon in haar nazomertje was volop stralend present op “**Casa del Mundo**”, het wereldfeest bij uitstek op de Aalsterse Vismarkt en de binnenkoer van het Gasthuys.

De tafeltjes rond die bronzen Aalsterse schilder geschaard nodigden uit tot wat men zich van de exotische eetstandjes kon aanschaffen en tot het beluisteren van de wereldmuziek uit Marokko, Griekenland, Cuba en onze eigen contreien.

Een vierkoppig wandelorkestje vulde alle gaatjes en hoekjes met hun ambiancemuziek. Grote bijval genoot ook het koor Kantilene die de omstaanders en -zittenden uitnodigden tot het meezingen van een resem overbekende vredesliederen.

Op de wereldmarkt kon men de standhouders die zich inzetten voor een mondiale samenwerking steunen door iets aan een eerlijke prijs te kopen.

Ook het Priester Daensfonds was er aanwezig. Een driekoppige bestuursdelegatie trachtte met een aanbod van door het Priester Daensfonds op de markt gebrachte boeken de aandacht van de passanten te trekken en hen zelfs er toe te bewegen tot het eventueel aangaan van een lidmaatschap.

Casa del Mundo:
opnieuw een schitterend schot in de veelkleurige roos!

DAENSDAG IN HET SINT-MAARTENINSTITUUT

Hoewel het Sint-Maarteninstituut niet tot de scholengroep Priester Daenscollege behoort, zijn er toch heel wat parallellen te trekken tussen het opvoedingsproject en de visie van Daens. Je zou Daens immers kunnen zien als een moderne Sint-Maarten: die zijn mantel deelde om zich het lot van de minst bedeelden in de samenleving. Bovendien hebben beide religieuzen een stevige verankering in Aalst;

Dit inspireerde leerkracht Els de Smedt reeds een paar jaar om een Daens-dag te houden voor een gedeelte van de vijfdejaars van het Sint-Maarteninstituut.

De dag werd begonnen met bekijken van de onvolprezen film Daens van Stijn Coninx, de lezer welbekend. Hoewel veel is te zeggen over al dan niet historische waarde van de film en de vergelijking met de historische realiteit, geeft deze prent toch een treffend beeld van de erbarmelijke omstandigheden in de Aalsterse fabrieken in de laatste helft van de 19de eeuw. De cineast schetst ook op onnavolgbare wijze de moeilijke strijd die Daens diende te leveren om op te tornen tegen een Franstalig establishment, dat weinig bekommerd was om de gewone man. De schitterende acteerprestaties van Jan Declair, Julien Schoenaerts en Antje De Boeck dragen wezenlijk bij tot het dramatisch gehalte van de film. Toch viel op dat voor de jongeren van vandaag te film soms té lang en langdradig was. De film van 30 jaar geleden staat immers ver van het flitsende YouTube-gedoe waar jongeren van vandaag zijn mee opgegroeid. Toch bleven scènes hier en daar hangen, wat net de bedoeling was.

In een tweede luik werden de groepen verdeeld over verschillende activiteiten. Achtereenvolgens deden de verschillende klassen een gegidste wandeling in de stad Aalst, met focus op de tijd van Daens, en schreven ze een subjectief artikel als journalist van die tijd. Zij konden hierbij zowel het standpunt van de Daensisten als die van de conservatieve katholieken, de liberalen of de socialisten innemen. Dit

bleek voorwaar geen gemakkelijke opgave. Ze werden hierbij geconfronteerd met het feit dat media per definitie bevooroordeeld zijn, en – hoewel ze beweren objectief te zijn – toch vooral de stem van hun lezerspubliek blijken te vertolken. Zowaar een les in democratie. In de richting media en communicatie ging men nog een stap verder: men zette de tekst om in een heus pamflet.

Om de dag toch wat luchtig af te sluiten kregen de leerlingen een foto-wandelzoektocht voorgeschoteld, waarbij ze op eigen houtje de stad van Daens konden ontdekken.

Met dit project werd nogmaals het belang van Daens binnen de Aalsterse en Belgische geschiedenis in de verf gezet als promotor van sociale gelijkheid op economisch en politiek vlak.

PRIESTER DAENSCOLLEGE PRIESTER DAENSPRIJS 2023

EINDE SCHOOLJAAR EN PROCLAMATIES: EEN PLECHTIGE GESTALTEGEVING, WAAR IETS EINDIG NAAR EEN NIEUW BEGIN LONKT. ZO OOK IN DE VIJF SECUNDAIRE AFDELINGEN VAN HET PRIESTER DAENSCOLLEGE. JONGE MENSEN IN EEN FEESTELIJKE OUTFIT, DE ENE AL WAT UITBUNDIGER DAN DE ANDERE BIJ HUN OFFICIEEL GEZAMENLIJK AFSCHIED VAN DE VERTROUWDE SCHOOLOMGEVING WAARIN ZE JAREN VERTOEFDEN, LEERDEN EN NAAR DE DREMPEL VAN HUN VOLWASSENHEID WERDEN GEBRACHT, DOOR ELKAAR EN SAMEN MET HUN LEERKRACHTEN. BESTUURSLEDEN VAN HET PRIESTER DAENSFONDS WAREN AANWEZIG OP DIT MOOIE EN WARME MOMENT OM ER OPNIEUW DE DAENSPRIJS UIT TE REIKEN.

Wie trad bij de afgestudeerden op de voorgrond bij het jaarthema “Vertrouwen uitstralen” en werden door zowel leerkrachten als medeleerlingen naar voren geschoven tot de uitverkozenen?

Dit zijn ze:

CLW – De Kering:
Aalst Ledebaan

- Seppe Iliano, magazijnmedewerker
- Romy Collyns, lasser

VTI-Aalst:

- Kobe Gahy
- Tomy De Meulemeester
- Lode Schoonjans
- Adane Van Hove

DvM-HTB :

Dames van Maria Aalst

- Louise Vissenaekens
- Elisa L'Homme
- Kaya Van der Cammen

Don Bosco – Buso Aalst

- Jolien De Poorter
- Brian Van Dooren

Sint-Jozefsschool Mere

- Yasmine Abdoun
- Elien Scheerlinck

**Priester
Daens
College**

De laureaten werden uitgenodigd om neer te schrijven waarom ze dachten de prijs in de wacht te hebben gesleept. Yasmine Abdoun van het Sint-Jozef Mere htb ging er voluit op in. Dit schreef ze:

“Ik ben iemand die het niet makkelijk vindt om complimentjes te ontvangen of om mijn eigen kwaliteiten op te noemen. Ik denk dat dit jaar niet alleen moeilijk was voor mij, maar ook voor mijn vrienden. Als jouw beste vriend of vriendin op zijn zwakste punt is, breekt je hart helemaal en doe je er alles aan om ervoor te zorgen dat dit nooit meer gebeurt.

Ik denk dat ik deze prijs heb verdiend omdat ik altijd het geluk van anderen op de eerste plaats zet. Ik denk dat ik geen mooi leven kan lijden als de mensen die erin zitten zelf niet hetzelfde geluk als van mij ervaren.

Een andere reden is misschien wegens mijn determinatie om niemand in de steek te laten, zelfs wanneer er niemand meer is om een handje toe te steken.

Mensen helpen is een passie voor mij geworden die niet te stoppen is, omdat het gevoel dat je ervan krijgt zeer positief is en je motiveert om nog meer goede dingen te doen zowel voor jezelf al voor de personen in uw omgeving.

Ook denk ik dat ik deze prijs heb gewonnen door mijn humor en positieve ingesteldheid. Ik troost graag mensen door mijn ironie of soms door mijn humor en het grappigste is dat ik het zelf niet opmerk omdat het zo naturel is.

Ik ben ook iemand die altijd eerlijk en trouw aan zichzelf is. Bij mij kan je altijd terecht en doe ik mijn best om jou te helpen als je het moeilijk hebt.

En het laatste om uiteindelijk deze tekst af te sluiten is: de mensen die mij graag zien. Dit is de belangrijkste reden voor mij want zonder al deze mooie mensen was ik waarschijnlijk niet de Yasmine geworden die ik nu ben. Deze prachtige personen tonen mij elke dag hoeveel ze van mij houden en zorgen ervoor dat ik het beste uit mezelf kan halen om ze elke dag te kunnen helpen en natuurlijk om mijn wederzijdse liefde en empathie te tonen.

Ik bedank het Priester Daensfonds voor de prijs die ik heb mogen ontvangen, uw tijd en aanwezigheid op de proclamatie.”

*Met vriendelijke groeten,
Yasmine Abdoun*

VAN FABRIEK NAAR SCHOOL

GRAFFITIKUNST BRENGT KLEUR IN VOORMALIGE FABRIEKSWIJK

Wie Aalst zegt, zegt niet alleen carnaval maar ook textiel. In de 19de en 20ste eeuw, tijdens de industriële omwenteling en de opkomst van het Daensisme, telde de stad heel wat textielfabrieken waarvan de meeste inmiddels verdwenen zijn of omgebouwd werden tot dure lofts en sportparken of een totaal andere bestemming kregen.*

In de Bergemeersenstraat stond de “Labor”, een breigoedfabriek die in 1933 overgekocht werd door de Bonneterie Bosteels-De Smeth (onder meer gekend van het merk Du Parc) om er in eerste instantie heren- en kinderkousen te fabriceren maar later ook dameskousen. In 2001 legde de firma de boeken neer en kwam het gebouw in de Bergemeersenstraat te koop te staan.

Intussen was de school voor buitengewoon onderwijs Don Bosco (een onderdeel van het Priester Daenscollege) in de Sint Kamielstraat uit haar voegen gegroeid moest men op zoek naar een nieuwe locatie. De gebouwen in de

Bergemeersen, met hun ateliers en magazijnen, voldeden aan de behoeften van de school en zo'n twintig jaar geleden konden zowel de buitengewone basisschool als de secundaire beroepsschool er hun intrek nemen.

Aalsterse graffitikunst

Nu, vele jaren later, is de buitenruimte van basisschool aan vernieuwing toe. De speelplaats komt op pedagogisch vlak niet meer tegemoet aan de eisen van een school voor jonge kinderen met leer- en gedragsproblemen en ook qua veiligheid is er werk aan de winkel. De school liet een bestek opmaken en diende aan het einde van het afgelopen schooljaar een subsidiedossier in bij Agion, het agentschap voor infrastructuur in het onderwijs. Naar alle verwachting zal dit dossier goedgekeurd worden en zal in de loop van

het schooljaar 2023-2024 kunnen gestart worden met de werken.

Omdat de schooldirectie, haar medewerkers én de ouders vooraf toch ook al heel wat inspanningen hadden geleverd om dit hele project te laten slagen, zocht men bijkomend naar middelen om de gevel van het aangrenzende pand visueel te integreren in de speelplaats en zo wat meer kleur te geven aan de grauwe buurt. Met de instemming van de betrokken buurman werd contact opgenomen met graffitikunstenaar WAF Alosta die zich boog over de wensen van leerkrachten en met een droomontwerp voor de dag kwam waarin iedereen zich kon vinden.

Voor de uitwerking van dit deelproject moest men echter nog op zoek naar sponsors. **Die werden relatief snel gevonden en na een wervende presentatie door de directeur van de school tastte ook het Priester Daensfonds in de buidel.**

Het verhaal van de voormalige fabriek omgevormd tot een school voor kinderen met bijzondere noden ligt immers volledig in de lijn van de doelstellingen van het Daensisme.

Eind juni 2023 was de graffitimuur klaar. Het werd een Lord of the Rings-achtig landschap dat plots in het straatbeeld opduikt en waarin droom en werkelijkheid in elkaar overvloeien. We hopen dat de jonge hobbits van Don Bosco BULO hiermee ook een stukje van hun dromen kunnen beleven.

*** Wie meer wil weten over het textielverleden van Aalst kan terecht in het Stadsarchief van Aalst dat sedert de ontbinding van het Documentatiecentrum en Archief voor Daensisme en Hedendaagse Geschiedenis van de Denderstreek vzw alle fondsen en verzamelingen ervan beheert.**

WAF is de artiestennaam van de Aalsterse graffitikunstenaar Lieven Piron. Hij studeerde fotografie aan de kunstacademie in Gent en is sinds 1992 actief als graffitikunstenaar. Daarnaast is hij ook leerkracht plastische opvoeding in het Lyceum te Aalst.

Samen met Team Alost, een kunstenaarscollectief dat zich toelegt op grote muurschilderingen en graffitikunst, realiseerden ze werken op tal van plaatsen in het Aalsterse en de wijde regio.

Hun bekendste werk is te bewonderen op de carnavalwerkhallen aan de Berge-meersen in Aalst, met de afbeeldingen van Keizer Kamiel en Ilse Uyttersprot. Ook op de fietstunnel in Mol en op de gevel van een dierenartsenpraktijk in Nieuwerkerken, in de Caudronstraat en aan de Ingang De Prez te Aalst kan je hun werken terugvinden.

In 2014 bracht WAF ook al een muurschildering aan naast de toegangspoort van Don Bosco BUSO in hetzelfde kleurenpalet dat een gelijkaardige sfeer van rust en kalmte uitstraalt.

Wie meer wil weten over WAFalosta kan terecht op www.instagram.com/wafalosta

ELISABETH HERMANS

Portret van Elisabeth Hermans, voormalig sopraan bij het Collegium Vocale en één van de wegbereiders van de geboorte van BachPlus in Aalst.

Een interview kan een opdracht zijn met aftasten en drempelvrees. Niets daarvan bij Elisabeth want daar gaat alles als vanzelfsprekend en spontaan.

Je komt van Turnhout uit een talrijk gezin. Hoe was de sfeer daar?

Mijn moeder was heel muzikaal, had een mooie altstem en het was bijna evident dat ik via ons familiekoor en het schoolkoor in het Heilig Graf in de wereld van de klassieke muziek zou belanden. Ik herinner me dat op één of andere viering mijn stem met gregoriaanse gezangen door de versterkers van het voetbalstadion van Turnhout klonk.

Maar toen moest je kiezen, een dilemma of toch niet?

Mijn vader, die een vroom en devoot man was, zag meer heil in het Lemmensinstituut van Leuven, dan de wereldlijke omgeving van het Conservatorium van Antwerpen. In Leuven ging zeker meer bescherming geboden worden in een wereld vol verlokkingen....

Hoe zag een vorming in het Lemmens eruit?

Die was zeer breed, naast mijn hoofdvak zang, kwamen daar ook notenleer, harmonie, pedagogie, psychologie, filosofie, liturgie, godsdienst bij. Naast deze bijvakken kreeg ik er nog 2 andere instrumenten bij, piano en fagot, die ik vier jaar gespeeld heb. Ik heb ook wel goede herinneringen aan Paul Schollaert die mij de liefde voor het Bachrepertoire bijbracht en kanunnik Jozef Joris, die een groot aandeel had in de verruiming van het muziekonderwijs.

Werd studeren gaandeweg een soort keurslijf en wou je ademruimte?

Ja, maar eerst kwam mijn eindexamen met aria's en liederen in verschillende talen, genres en periodes en ook het opgelegde gregoriaans en het a capella repertoire met kerk-en volksliederen.

En toen kwam de professionele loopbaan als sopraan, maar ook als gedreven en bevlogen lerares.

Ik begon mijn zangloopbaan bij Erik Van Nevel in zijn Currende, later volgden engagements bij La Petite Bande van Sigiswald Kuijken, het Huelgas Ensemble van Paul Van Nevel, Collegium Vocale met Philippe Herreweghe en de Nederlandse Bachvereniging onder de leiding van Jos Van Veldhoven.

Ik probeerde via een buitenlandse beurs les te volgen bij de beroemde Amerikaanse sopraan, Arleen Auger, maar dit lukte jammer genoeg niet omdat ze vooral als concertzangeres actief was en geen tijd had om les te geven aan een Hogeschool. Zo belandde ik in Antwerpen bij Lucienne Van Deyck, integer maar zeer gereserveerd. Uiteindelijk kreeg ik constant coaching van Lieve Vanhaverbeke, mijn docente uit het Lemmensinstituut, die mij ook bijstond bij de opname van de cd "Dona eis requiem" begeleid door Bart Naessens.

Verder geef ik les in de kunsthumaniora van het Lemmensinstituut en de academie van Lede.

Je hoogtepunt ligt toch bij het Collegium Vocale van Philippe Herreweghe?

Zeker omdat Bach en zijn vocale muziek zoals de oratoria, de passies, de cantates en de Hohe Messe daar een unieke plaats hadden. Zo hebben we op tientallen plaatsen en gedurende vele jaren de Mattheuspassie uitgevoerd, zonder een zweem van routine, maar altijd geïnspireerd en in een sfeer van magie.

Ik kan dat beamen, want tijdens een verblijf in Berlijn, vroeg ik in een platenwinkel aan de verkoper welke uitvoering van Bachs Hohe Messe hij me aanraadde. Zijn reactie? Het Collegium Vocale.

En we kenden de stad Saintes om de kerken in Romaanse stijl, maar toen we op een avond op televisie konden genieten van de sfeer, de uitbundigheid en het samenzijn van melomanen en musici, bleek dat voor ons de ultieme droom die echter on vervuld is gebleven.

We hebben er het raden naar maar Herreweghe heeft zijn repertorium deels uitgebreid met Beethoven, Mendelssohn,... Dat lukte, maar bij jongere muziek zoals Stravinsky levert dat toch wel een beetje een gevecht op om dat gedirigeerd te krijgen.

En in Aalst, een leemte of een medicijnman uit een onverwachte hoek?

Toch wel. De contratenor Patrick van Goethem, een van de vele leerlingen uit Cantate Domino van Michaël Ghijs, die al een indrukwekkende carrière achter de rug had met dirigenten als Ton Koopman en Frieder Bernius organiseerde hier gedurende 3 jaar een Bachcantate-cyclus.

Maar achteraf, zoektocht, berekende risico's, stilte?

Een groep mensen koos voor het motto "de boer, hij ploegt voort". In Bart Naessens, organist, clavecinist, bevlogen en begeesterd en met kennis van zaken en een natuurlijk gezag vonden we de ideale artistieke leider. En zo werd in 2010 het ensemble BachPlus geboren dat een zestal keer per jaar cantates van Bach in de Jezuietenkerk brengt. Koor, soli en musici paren talent aan geestdrift. Hun ereloon is een habbekrats. De belangstelling en waardering groeiden, zeker ook door de transparante en devote benadering. We kunnen ons nu zelfs veroorloven af een toe een "speciale gast" uit te nodigen zoals Bas-bariton Peter Kooij en onze eigen Roel Dieltiens die dit najaar langskomt met zijn cello.

Ik kan dat alleen maar bevestigen, want een zondag met BachPlus is anders dan de andere, ik bedoel feestelijker, zonniger en soms ook troostvoller. Het is ook een publiek geheim dat Bart ook een grote Mahlerfan is en dat hij in Boedapest diens vijfde symfonie heeft gedirigeerd en hij droomt ervan een symfonisch orkest te leiden. Misschien sluit het ene het andere niet uit, maar tussen droom en daad;.. als je het mij vraagt, laat hij maar bij ons blijven.

Jullie hebben een bijzonder talentvol gezin. Over jou hadden we het al, maar je man Philippe Souvague maakte deel uit van het Vlaams Radio Koor, waar hij soms nog inspringt en leidt het mannenkoor Kratzfuss. Jullie zoon Emile is een hoogbegaafde klarinettist en dochter Louise zoekt haar weg via woord en schilderspalet. Moet je soms je trukendoos bovenhalen om dat allemaal voor mekaar te krijgen?

Ondertussen leiden de kinderen hun eigen volwassen leven dat professioneel niet altijd evident is, maar we stemmen dat op mekaar af en dat lukt wonderwel. Vroeger stond onze buurvrouw paraat om tussendoor de opvang van de kinderen te doen, maar daar zijn we door.

En dan de gangbare vragen: Wat hoor je het liefst en wat zing je het liefst?

Ik ben gek van het klarinetkwintet van J. Brahms, dat ik via onze zoon leerde kennen. Verder de aria 'Tune your harps' uit het oratorium "Esther" van GH Haendel, liefst gezongen door Mark Padmore en het requiem van G. Fauré in een uitvoering met het Collegium Vocale. Zelf zong ik het liefst Bach, cantates, oratoria, passies, Hohe Messe, zowel als soliste als de koorgedeeltes, verder de liederen van Schubert en Fauré;

HAALTERT DAENSDAG 4 JUNI 2023

Terugblik op de jaarlijkse Daenshulde

Zondag 4 juni kondigde zich in alle vroegte aan als een stralende lentedag, een uitgelezen dag om hulde te brengen aan Priester Daens, voorvechter van armen en onderdrukten, verdediger van onze taal en koppig strijder tegen onrecht en onbegrip.

Omwille van de aanslepende werken in de Sint-Martinuskerk van Aalst waar deze Daensherdenking in normale omstandigheden plaatsvindt, werd deze keer uitgeweken naar Haaltert.

De deelgemeenten Denderhoutem (met Aloïs De Backer) en Kerksken (met de Roelanders) hebben weliswaar meer raakpunten met het Daensisme dan de kerngemeente Haaltert die

destijds met burgemeester-baron de Saedeleer een notoir katholiek aan het roer had, toch vinden we ook hier sporen terug van het daensisme.

In de jaren vijftig van vorige eeuw werd er in de wijk Ede een Priester Daenspleintje aangelegd en 25 jaar later werd het opgeluisterd met een borstbeeld van Adolf Daens. Hier kwamen in de zondagse vroegte de leden van het Priester Daensfonds, leden van het Haaltertse gemeentebestuur, burens en sympathisanten samen om bloemen neer te leggen aan het borstbeeld van Daens (zie ook jaargang 47, nr 2, blz 20 en 21 van Daens Vandaag voor meer info).

De toespraken werden kort gehouden want het gezelschap werd om 9u30 verwacht voor

de huldemis die door pastoor Luc Verhasselt werd opgedragen in de Sint-Gorikskerk. In zijn homilie had hij het over de actuele waarde van het daensisme, de nood aan solidariteit onder elkaar en de aandacht voor de minder bedeelden. Het Koninklijk Sint-Gorikskoor onder leiding van Hubert Verheijen zorgde voor de sfeervolle muzikale omlijsting waarbij het zingen van "De Groene Vlag" en "De Groene Strik" door de talrijk opgekomen aanwezigen erg gewaardeerd werden.

Na afloop van de eucharistieviering werd aan de aanwezigen een welgesmaakte receptie aangeboden in het Jeugdheem, op wandelafstand van de kerk. Dat gelijkgestemde zielen nood hebben aan een dergelijk moment van samenzijn, praten en herinneringen ophalen bleek uit het feit dat die zondag het middagmaal in menig Haalterts gezin iets later werd opgediend dan gewoonlijk.

Priester Daens

we hebben een bede,
denk aan je grote droom
van welvaart en gerechtigheid

kom van je sokkel af
en woon weer onder ons

wek ons uit de honingzoete slaap
van brood en spelen
en maak ons
makke schapen als we zijn
weer mondig en rebels

drijf van woestijn tot oceaan
de woekeraars de wereld uit
en dicht met ons de kloof
tussen arm en rijk
die van dag tot dag
geruisloos groeit

- Wouter De Bruyne -

DAENSDAG

Haaltert, 4 juni 2023

BLOEMENHULDE AAN HET DAENSMONUMENT OP DE WERF

Op woensdag 14 juni, de sterfdag van Priester Daens, werden er traditiegetrouw bloemen neergelegd aan het monument aan De Werf.

Voorzitster Vicky De Wolf stelde in haar toespraak dat we vandaag nog steeds de strijd voor meer rechtvaardigheid moeten voeren. De rijken worden nog rijker en de groep armen wordt groter. Er is nog steeds onrechtvaardigheid omwille van gender, religie, ras, enz. De strijd van het Priester Daensfonds wordt niet meer gestreden vanop de preekstoel of vanop de banken in het parlement. Vandaag werkt het Priester Daensfonds via kleine activiteiten en projecten. Door de zwakkeren te ondersteunen en meer bewustwording te bewerkstelligen wil de beweging een steen verleggen in de stroom van onze tijd.

Dichteres Nera Redant schetste de economische en maatschappelijke ontwikkeling sinds het overlijden van Priester Daens 116 jaar geleden.

Voorafgaand aan de eerste industrialisatie was het een rustige agrarische samenleving. Nijverheid, industrie, techniek en

wetenschappelijke kennis groeiden gestaag. Na de harde jaren van de Tweede Wereldoorlog kwam de heropbouw en dat was het begin van onze welvaartsstaat. De materiële vooruitgang nam spectaculair toe en door de economische bloei begon men aan de uitbouw van de sociale zekerheid, het pensioenstelsel en de ziekte- en werkloosheidsuitkering.

Daarna volgde de wereldwijde markteconomie, computers, het internet, sociale media, smartphone, artificiële intelligentie, enz. De digitalisering zorgde voor een razendsnelle ontwikkeling. Maar onze financiële vooruitgang en vrijheid brachten alweer nieuwe uitdagingen met zich mee zoals migratie, klimaatopwarming, vervuiling en energiebevoorrading. Door de sterke groei van de wereldbevolking (8 miljard mensen) zijn de problemen nog moeilijker beheersbaar geworden.

Er zijn niet enkel economische veranderingen maar ook op moreel vlak maken we grote omwentelingen mee: ontzuiling, ontkerkelijking, nieuwe godsdiensten in Europa, de woke-beweging, geopolitieke verschuivingen met in Europa Oekraïne als brandpunt.

In ons eigen landje zijn er de dringende noden in de zorgsector en het onderwijs. De financiële toestand is

Lotte en Jarne De Ridder, Basisschool De Linde Nieuwerkerken, leggen bloemen neer voor het Priester Daenscollege

*“ Als je niet meer gelooft
Is er nog hoop
Als je niet meer hoopt
Is er nog liefde
Als je niet meer liefhebt
Rest enkel rouw “*

barslecht en ons ingewikkeld Belgisch politiek systeem verhindert efficiënt bestuur.

Een waardig leven voor iedereen, wie het ook is en waar ook ter wereld, is nog steeds een utopie. De strijd van Priester Daens voor gelijkheid tussen mannen en vrouwen, de mensen uit de armoede krijgen moet doorgaan. Aandacht en liefde voor elkaar zijn hierbij het beste instrument.

Vele mensen blijven zich inzetten om Daens' kerngedachte te realiseren. Het zijn mensen die de wereld draaiende houden, zich inzetten, (buiten-)gewoon “hun plicht doen”, stil, zwijgzaam en belangeloos.

**NIEMAND MAG SLAAF NOG BEDELAAR ZIJN,
HIJ MOET EEN VRIJ EN WELVAREND MAN WEZEN**

NABESCHOUWING BIJ HET 8STE POËTISCH-MUZIKAAL DAENSMOMENT

OP ZONDAG 25 JUNI 2023 IN DE ST.ANNA-KERK IN AALST

Het poëtisch-muzikaal Daensmoment op 25 juni was zoals gewoonlijk een schot in de roos. Telkens opnieuw zorgt Wouter De Bruyne voor een afwisselende programmatie van vocale en instrumentale muziek en poëzie.

Philippe Souvagie opende de namiddagvoorstelling met een prachtig en intiem gezongen Iers volkslied, "The Sally Garden", begeleid door Wido Uvin op de luit.

"Stilte" was het thema van deze namiddag en dat werd ook duidelijk in de muziekkeuze. Nathalie Fransen en Wido Uvin speelden ingetogen luit, o.a. Fantasia Terza van Francesco da Milano. Het serene "Song of the Birds" van Pablo Casals werd met veel gevoel vertolkt door Jone Oosterlinck op de cello.

Een wat opgewektere noot bracht het vocaal ensemble JOTAM o.l.v. Frank DE Moor met o.a. muziek van Vivaldi, Purcell en Aichinger.

Om dan gevolgd te worden door het aangrijpend gregoriaans processiegezag "Ubi caritas et amor Deus ibi est" en "Mijn ziel love de Heer" uit de slavisch-byzantijnse liturgie door de Cantores Ad Rosam o.l.v. Pieter Stevens.

Traditiegetrouw vertolken Elia Vermeulen, Lieve De Geyter, Lieven De Bondt en Willy Van Boxstael met veel zeggingskracht poëziepareltjes van Aleidis Dierick (waaronder het pakkende "Het lied van de oorlogskinderen"), Cees Buddingh, Herman De Coninck en de veel te jong gestorven Stijn De Paepe. Het rake "Ga weg" en de vaak kritische gedichten van Stijn blijven nazinderen.

Jan De Wilde en Eddy Peremans sloten ook deze keer het Daensmoment in de Sint-Annakerk af. Jammer toch dat we de teksten van "Anneke Weemaes" en "Moeder" amper konden verstaan, de stem van Jan draagt helaas niet meer zo ver.

Dank u wel Wouter en het organiserend comité voor deze verzorgde, warme (helaas ook letterlijk te nemen) en sfeervolle kunstnamiddag.

**Blij om
jouw bank te
mogen zijn**

Argenta Derieuw

Leopoldlaan 170/2 - Aalst

ILLUSTRATIE LYDIA LIEKENS

De stilte / De klok staat stil, stilte,
ets ingekleurd met aquarel, 14,50 x 9,50 cm

Vlaamse grafici verbeelden **ALS TIJD VERGAAT IN TIJD**

Op zondag 29 oktober om 15 uur heeft in TaLe Art Gallery in Vlierzele de voorstelling plaats van Als tijd vergaat in tijd, gedichten van Jean-Paul van der Poorten over mens en tijd, licht en troost en het ongrijpbare van de stilte met een woord vooraf van dr. theol. Michel T'Joen, werk van Vlaamse grafici en een interpretatie in steen van Cathy Vijverman. Er is de voorstelling van een poëzie- en beeldende kunstitgave en een tentoonstelling. Tijdens de voorstelling wordt hulde gebracht aan Paul De Ryck ter gelegenheid van zijn 70ste verjaardag. Michel T'Joen: 'De korte poëtische mijmeringen die Jean-Paul van der Poorten ons hier aanbiedt, maken ons gevoelig voor de tijd en zijn elementen: afscheid nemen, komen en gaan, de traagheid van de dagen, de stilte, het zonlicht en de lente, de maanden en de roterende jaren. Ze nodigen uit om, hoe moeizaam ook, dieper te zien, 'achter de tekens' en 'vanbinnen'. De boodschap lijkt te zijn: 'Als tijd vergaat in tijd is er enkel nog herinnering.' Lydia Liekens verbeeldde het gedicht De stilte. Als tijd vergaat in tijd is een fraai voorbeeld van de wijze waarop poëzie en prentkunst elkaar aanvullen.

De stilte

Zalig om samen de stilte te ervaren

woordeloos stil langs de stilte te gaan.

Geen woord wordt gesproken

geen zin wordt geschreven

nu we ademloos stil de stilte ingaan.

Als tijd vergaat in tijd

Opening op 29 oktober om 15 uur. Tentoonstelling van 29 oktober tot 5 november. Finissage op 5 november van 14 tot 17 uur. De toegang is gratis. Op de poëzie- en beeldende kunstitgave Als tijd vergaat in tijd kan worden ingetekend door storting van 35 euro op rekeningnummer De verwondering BE06 7370 6287 3322 met vermelding 'Als tijd vergaat in tijd'. Het kunstboek dient te worden afgehaald op 29 oktober vóór de aanvang van de voorstelling (tussen 14.15 uur en 14.45 uur) en wordt niet met de post toegezonden.

- Jean-Paul van der Poorten -